

האשם סואעד ואח'

ע"י עוה"ד סוהאד בשארה ו/או חסן ג'בארין ו/או
מרואן דלאל ו/או ארנה כהן ו/או גדיר ניקולא ו/או
מוראד אלסאנע ו/או עביר בכר ו/או עאדל בדיר
מעדאלה - המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל
ת"ד 510 שפרעם 20200, טלפון 9501610-04, פקס: 9503140-04

המבקשים
(העותרים)

נ ג ד

1. המועצה האזורית משגב
2. הועדה המקומית לתכנון ובניה - משגב

ע"י ב"כ עוה"ד רני גורלי ואח'
ת"ד 153, כרמיאל 21611

3. הועדה המחוזית לתכנון ובניה - מחוז צפון
4. המועצה הארצית לתכנון ובניה
5. שר הפנים

ע"י פרקליטות המדינה
רח' סלאח אל-דין 29
ירושלים

המשיבים

בקשה לפי פקודת בזיון בית משפט

בהתאם לסעיף 6 לפקודת בזיון בית המשפט, בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת לכוף את המשיבים
לציית לפסק הדין שיצא מלפניו בבג"ץ 7960/99 ביום 5.9.2001, וזאת מהנימוקים שלהלן:

להלן נימוקי הבקשה

העתירה ופסק הדין:

1. ביום 9.11.1999, עתרו המבקשים, תושבי שכונת גילסה בכפר כמאנה, לבית המשפט העליון, בין היתר, להכללת שכונתם בגבולות תוכנית המתאר של הכפר (בג"צ 7960/99).

2. הכפר כמאנה שוכן על הר כמון שבגליל המערבי ובצידו הצפון - מערבי נמצאת שכונת גילסה המונה כיום כ- 150 נפשות. בעקבות החלטת הממשלה להכיר בכפר בשנת 1995, הוכנו התוכניות ת.מ.מ. 14/2-כמאנה ו- תוכנית מתאר מקומית ת/9378-כמאנה. שכונת גילסה לא נכללה בגבולות תוכניות המתאר הנ"ל.

3. בעתירה, אשר הוגשה על רקע דחיית התנגדותם של תושבי השכונה לתוכנית לת.מ.מ. 14/2 - על ידי ועדת המשנה להתנגדויות שליד המועצה הארצית לתכנון ובניה - טענו המבקשים (העותרים), כי הוצאת שכונתם מתחומי תוכנית המתאר מהווה פגיעה חמורה בזכויות היסוד שלהם לשוויון ולכבוד, כמו גם בזכותם החוקתית לקניין וזכותם לדור.

4. בפסק דינו, מיום 5.9.2001, אשר קיבל את העתירה, הבהיר בית המשפט הנכבד את הליקוי בתוכנית שאושרה ואת חשיבות השלמתה ומציאת פתרון תכנוני לשכונה הנ"ל. כדבריו של כב' השופט מצא:

"אין חולקין שהכפר כמאנה, על כל שכונותיו, הינו ישוב אורגני. מטרת תכנית המתאר הייתה להקנות לכפר מעמד מוניציפלי מוכר. אלא שהתכנית, כפי שאושרה, הותירה מחוץ לגבולה שתי שכונות שתושביהן מהווים מיעוט בלתי-מבוטל מאוכלוסיית הכפר. מן הבחינה האמורה, לוקה התכנית בחסר, שהשלמתו מחייבת מציאת פתרון תכנוני."

מצ"ב העתק פסק הדין כנספח מב/1.

5. בית המשפט קבע בפסק הדין, בין היתר:

"נראה לי כי בנסיבות העניין יש לצוות על הוועדה המחוזית להגיש תכנית-הרחבה לתכנית המתאר תוך שמונה-עשר חודשים מהיום. ובמטרה למנוע שינוי לרעה במצבם של העותרים, עד לאישורה של התכנית המורחבת, הייתי אוסר על המשיבים להרוס, בשטח השכונה המערבית ובשטח שכונת גילסה, מבנים שכבר היו קיימים בשכונות אלו במועד אישורה של תכנית המתאר הנוכחית, או לפנות ממבנים אלה את תושביהם."

אי קיום פסק הדין:

6. מאז מתן פסק הדין, ועד יום זה, לא קיימו המשיבים את האמור בו, וזאת על אף חלוף כ- 4 שנים (44 חודשים) מיום מתן פסק הדין. טרם הופקדה כל תוכנית מיתאר להכללת שכונת גילסה, או השכונה המערבית, בתחום תוכנית המיתאר של הכפר. המשיבים נוקטים בסחבת בלתי מוצדקת בטיפולם בתוכנית המיתאר ומשך הזמן אשר חלף מאז מתן פסק הדין, הנו בלתי סביר לחלוטין בנסיבות העניין.
7. מיד לאחר מתן פסק הדין, פנו המבקשים, ביום 1.10.2001 אל הממונה על מחוז צפון בבקשה להתחיל בהליכי התכנון ולערב את תושבי השכונה בו.
מצ"ב העתק מכתבו של עו"ד האשם סואעד מיום 1.10.01, כנספח מב/2.
8. ביום 31.10.2001, התקיימה ישיבה במשרד מנהל המחוז, ובה הוחלט בין היתר, כי משרד השיכון הוא זה שיממן ויבצע את התכנון המחודש. עוד הוחלט בישיבה על הקמת ועדה היגוי, וכי "במגמה לעמוד בלו"ז שקבע השופט המתכננים יגישו התוכנית החדשה לוועדה מקומית עד אפריל-מאי 2002."
מצ"ב העתק פרוטוקול הדיון מיום 31.10.01, כנספח מב/3.
9. חודשים עברו מאז כינונה של ועדת ההיגוי ללא כל זימון לישיבות וללו כל דיון בתוכנית. משכך היו פני הדברים, פנו שוב המבקשים, ביום 17.1.2002 אל הממונה על המחוז, והתריעו בפניו על הסחבת הננקטת והסבו את תשומת ליבו לעובדה כי בג"צ הקציב זמן מוגבל לביצוע פסק הדין וכי זמן זה אוזל ללא קידום משמעותי של התוכנית.
מצ"ב העתק מכתב עו"ד האשם סואעד מיום 17.1.2002, כנספח מב/4.
10. כעבור כ- 4 חודשים ובעקבות פנית המבקשים הנ"ל, זומנה ועדת ההיגוי לישיבה ליום 14.2.2002, בה הוחלט, בין היתר, כי "צוות התכנון יכין פרוגרמה ויציג לפני צוות ההיגוי רעיונות תכנוניים ראשוניים עד סוף חודש מאי 2002."
מצ"ב העתק פרוטוקול הדיון מיום 14.2.02, כנספח מב/5.
11. תוכנית כזו לא הוכנה וישיבת ועדה היגוי נוספת כונסה אך ורק כעבור כ- 10 חודשים, ביום 11.12.2002. כפי שעולה מפרוטוקול הדיון, הוצגו בו עקרונות התוכנית בלבד, ללא התקדמות ממשית בה.
מצ"ב העתק פרוטוקול הדיון מיום 11.12.02, כנספח מב/6.
12. אף אחרי ישיבת ועדת ההיגוי הנ"ל, עניינים המשיכו להתנהל בעצלתיים ללא מאמצים ממשיים לפתרון הבעיה וקידום התוכנית כראוי וכמתחייב על פי פסק הדין דנן. משלא חלה

כל התקדמות בתוכנית, ומשלא הופקדה כל תוכנית הרחבה כאמור, פנו המבקשים, ביום 1.10.2003, ישירות אל משרד הבינוי והשיכון, האחראי על התכנון, בבקשה להבהיר את הנושא. בתשובת משרד הבינוי והשיכון, מיום 19.10.2003, הוסבר:

"הריני להודיעך כי הכתובת לשאלה זו היא הוועדה המחוזית לתכנון ובנייה במשרד הפנים.

משרדנו כיזם התוכנית הביא התוכנית והיא נידונה, עד היום לא קיבלנו הודעה על המשך דיון ו/או החלטה."

מצ"ב העתק מכתב עו"ד האשם סואעד מיום 1.10.03, כנספח מב/7.

מצ"ב העתק תשובת משרד הבינוי והשיכון מיום 19.10.03, כנספח מב/8.

13. למחרת תשובת משרד הבינוי והשיכון, וביום 20.10.2003, פנה מתכנן מחוז צפון אל משרד

הבינוי והשיכון בהתייחסות לטענה הנ"ל בהסבירו:

"ממכתבך משתמע שהתכנית החדשה לכמאנה שהוכנה במשרדך "תקועה" כרגע של שוחלן לשכת התכנון של הוועדה המחוזית – מחוז צפון.

כנראה שבידך אינפורמציה לא מעודכנת ולפיכך, ראיתי לנכון להביא לידיעתך כמפורט להלן:

1. התכנית התקבלה במשרדנו בתאריך 5/2/2003 ללא דיון בוועדה מקומית כפי שנדרש בחוק.

2. רק בתאריך 15/4/03 התקבלה החלטת ועדה מקומית משגב, דבר שיכול לאפשר לוועדה מחוזית לקיים דיון סטטוטורי.

3. בתאריך 14/7/03, לאחר בדיקה מוקדמת בלשכת התכנון התקיימה ישיבה סטטוטורית של ועדה מחוזית.

4. בהתאם להחלטת הוועדה המחוזית התכנית עברה לתיאום בין אנשי המקצוע של ועדה מחוזית, ועדה מקומית ומשב"ש.

5. ועדת התאום קיימה את ישיבתה בתאריך 29/7/03 וקבעה תנאים לעדכון התכנית.

לצערנו, עד היום, עבר זמן של כ- 90 יום, לא התקבלו עותקים שך תכנית מעודכנת ואין באפשרות לשכת התכנון להמשיך את הטיפול בתכנית."

מצ"ב העתק מכתב מהנדס המחוז מיום 20.10.03, כנספח מב/9.

14. דהיינו, משרד הבינוי והשיכון מאשים את הועדה המחוזית בעיכוב, והאחרונה מאשימה את משרד הבינוי והשיכון בכך.

15. משעברו חודשים רבים, ושוב ללא התקדמות משמעותית בתוכנית, פנו שוב המבקשים, ביום 15.3.2004, אל מהנדס מחוז צפון, והתריעו על הסחבה הנקטת בעניינם וכי על אף חלוף זמן רב, והרבה מעבר לזמן שהוקצב לכך בפסק הדין, טרם קיימה הועדה המחוזית את המוטל עליה על ידי בית המשפט העליון בפסק דינו הנ"ל.
מצ"ב העתק מכתב העותרים מיום 15.3.2004, כנספח מב/10.

16. למכתבם הנ"ל, הואילה הועדה המחוזית להשיב אך ורק כעבור כחודשיים, ובתאריך 14.5.2004 השיבה, כי תוכנית חדשה לישוב כמאנה הוגשה לוועדה המחוזית על ידי משרד הבינוי והשיכון, אשר דנה בה בישיבותיה בתאריכים 14.7.2003 ו- 10.5.2004. במכתבה הנ"ל לא הבהירה הועדה המחוזית באיזה שלבים נמצאת התוכנית, מדוע עברה שנה בין שתי הישובות הנ"ל ללא כל התקדמות, מדוע היא מעוכבת ומדוע טרם הופקדה ואושרה עד כה. כל אשר מסבירה התגובה בעמימות רבה הוא, כי "מציאת פתרון תכנוני במסגרת התכנית הנ"ל כרוכה כידוע לך, בתיאומים בין גורמים שונים עידכונים, בדיקות וכדומה, דבר שאורך זמן."
מצ"ב העתק תגובת הועדה המחוזית מיום 16.5.04, כנספח מב/11.

17. מתשובת הועדה המחוזית הסתבר בנוסף, כי בהחלטתה מיום 14.7.2003 הוחלט:
"להשהות את הדיון. על מתכנן המחוז לקיים פגישות בין ועדות מקומיות משגב וכרמיאל ועורכי התכנית וזאת על מנת להגיע לתכנון מוסכם (עד כמה שאפשר) לצורך התחלת הליך סטטוטורי להפקדת התוכנית.
תכנית מתוקנת תועבר לדיון במליאת הועדה המחוזית."
מצ"ב העתק החלטת הועדה המחוזית מיום 14.7.03, כנספח מב/12.

18. רק כעבור כעשרה חודשים, ביום 10.5.2004, הובאה התוכנית לדיון נוסף בוועדה המחוזית, ובה הוחלט בין היתר, כי יש לקבל את עמדת הועדה המקומית משגב וכי יש לקבל את הסכמת הועדה המקומית בכרמיאל. מההחלטה משתמע, כי על אף חלוף זמן רב, טרם התקבלה הסכמת ועדות התכנון במשגב ובכרמיאל, בניגוד להחלטת הועדה המחוזית מיום 14.7.2003. דברים אלה אף מנוגדים הם להבהרת הועדה המחוזית במכתבה למשרד הבינוי והשיכון מיום 20.10.2003 הנ"ל, לפיה "רק בתאריך 15/4/03 התקבלה החלטת ועדה מקומית משגב, דבר שיכול לאפשר לוועדה מחוזית לקיים דיון סטטוטורי."
עוד הוחלט באותה ישיבה, כי "הועדה המחוזית מבקשת מהמועצה הארצית להתייחס לצורך בתסקיר השפעה על הסביבה".

מצ"ב העתק החלטת הועדה המחוזית מיום 10.5.04 כנספח מב/13.

19. משחלפו שוב חודשים רבים ללא כל התקדמות בתוכנית, פנו שוב המבקשים, בחודשים 8 ו-11 2004, אל מהנדס הועדה המחוזית והממונה על המחוז בבקשה לדעת מדוע התוכנית מתעכבת, אך שוב ללא כל הועיל ואף ללא כל מענה לפנייתם.
מצ"ב העתק מכתב העותרים מיום 31.8.04, כנספח מב/14.
מצ"ב העתק מכתב העותרים מיום 2.11.2004, כנספח מב/15.

20. משאיבדו המבקשים כל תקווה לקבלת מענה ענייני מהועדה המחוזית, ניסו לפנות למועצה הארצית לבירור הנושא, ואשר השיבה ביום 9.2.2005, בין היתר, כי "הוועדה המחוזית נדרשה לקבל החלטה [...] בנוגע לתסקיר השפעה על הסביבה והמלצה בדבר הכנת שינוי לתמ"מ/2."
מצ"ב העתק מכתב המועצה הארצית מיום 9.2.05, כנספח מב/16.

21. מהחלטת הועדה המחוזית מיום 10.5.2004 ומתשובת המועצה הארצית הנ"ל, עולה שוב, כי הועדה המחוזית מבקשת מהמועצה הארצית לקבל החלטות שבסמכות הועדה המחוזית, ועל כן, המועצה הארצית מחזירה את העניין למתן החלטות בועדה המחוזית. וכך בשל כשלים רבים מתעכבת התוכנית שוב ושוב ללא כל תוכנית עבודה מסודרת שתיקח בחשבון את המצב הקשה הקיים בשכונה ואת החלטת בית המשפט הנכבד דנן.

22. ביום 21.2.2005, דנה שוב הועדה המחוזית בתוכנית והחליטה להפקידה בתנאים. בין היתר הותנתה ההפקדה בכך, כי המועצה הארצית תאשר את החלטת הועדה המחוזית לפטור מתסקיר השפעה על הסביבה, שוב עניין שהינו בסמכות הועדה המחוזית בנסיבות העניין. בנוסף, התוכנית תופקד "לאחר אישור שינוי מתאים לתמ"מ א 22 או לאחר כניסתה לתוקף של תוכנית המפורטת אותה מכינה קק"ל, לשינוי גבולות היער, לפי המוקדם מבין השניים [...]"
מצ"ב העתק החלטת הועדה המחוזית מיום 21.2.05, כנספח מב/17.

23. משמעות דבריה אלה של הועדה המחוזית הוא דחיית ההפקדה למועד בלתי ידוע וללא כל הגבלת זמן לכך. כאמור וכצפוי, וכעבור 3 שנים ו-8 חודשים מיום מתן פסק הדין, טרם אושרה תוכנית ההרחבה, טרם הופקדה תוכנית ההרחבה ואף טרם הסתיים הליך הכנת התוכנית. בינתיים תושבי השכונה ממשיכים לסבול רבות מהמצב הקיים, מצבם משתנה לרעה ומצוקת הדיור בה הולכת וגוברת, ככל שחולף הזמן.

24. מהפרוטוקולים וההחלטות השונות אשר התקבלו בנושא זה עולה תמונה עגומה של סחבת, אי קיום החלטות, דיונים חוזרים ונשנים באותם נושאים ואי מעקב המשיבים אחרי ביצוע

ההחלטות ופסק הדין. או במילים אחרות, זלזול בהחלטת בית המשפט הנכבד וחוסר רצון למצוא פתרון הולם לתושבי שכונת גילסה בכפר כמאנה, כמתחייב מהחלטת בית המשפט.

25. אי קיום החלטת בית המשפט הנכבד בעניין זה, ממשיכה את הפגיעה החמורה ביותר בזכויותיהם של המבקשים לכבוד, לקניין ולדיור הולם. שכן, אי הסדרת מעמדה התכנוני של שכונת גילסה משאיר את תושבי השכונה ללא תשתיות, ללא שירותים בסיסיים, ללא תנאי מחיה סבירים והולמים וללא אפשרויות פיתוח.

החלק המשפטי

26. סעיף 6(1) לפקודת בזיון בית משפט קובע כי:

”6. המסרב לציית לצווי בית המשפט

(1) בית המשפט העליון, בית משפט מיוחד שנתכונן עפ”י סעיף 55 של דבר המלך במועצה על ארץ-ישראל, 1922, בית המשפט המחוזי, בית המשפט לקרקעות ובית משפט השלום, תהא להם הסמכות לכוף אדם בקנס או במאסר לציית לכל צו שניתן על ידם והמצווה לעשות איזה מעשה או האוסר לעשות כל מעשה.”

27. הלכה פסוקה היא, כי תכליתו של סעיף 6 הנ”ל היא להבטיח את מימושו וקיומו של צווי בתי המשפט, כלומר מדובר בהוראת חקיקה הצופה פני עתיד. כך נקבע על ידי כב’ השופט שטרסברג כהן בפרשת **עזרא** כלהלן:

”התכלית החקיקתית שביסוד הוראת סעיף 6 לפקודת הבזיון נדונה בשורה ארוכה של פסקי-דין של בית-משפט זה. בית-המשפט קבע, כי מטרתה של הוראה זו אינה עונשית אלא אכיפתית, היינו תכליתה להביא לידי כך שצווי בית-המשפט יבוצעו ויוצאו מן הכוח אל הפועל. מטרת הסנקציה המוטלת מכוח סעיף 6 לפקודת הבזיון היא לסייע לנפגע לאכוף ביצוע החלטה שיפוטית, שלפיה זכה בדין. מכאן הגישה, שלפיה סעיף 6 ”צופה פני עתיד”, והוא בא לכפות לעשות מעשה או להימנע מלעשותו ”מחר”

רע”פ 7148/98 ארנון עזרא נ’ יעל זנזניאק, פס”ד נג (3) 337, 346.

28. עוד נקבע בהקשר הזה בפרשת **מור**, כי אף בסמכותו של בית המשפט הנכבד להטיל סנקציה מיידית בשל הפרת צו בית משפט, ולא רק הטלת סנקציה על תנאי. כבוד הנשיא ברק קבע בעניין זה כי:

"לדעתי, האפשרות להטיל סנקציה של קנס שתוקפו מייד עולה בקנה אחד עם תכליתו (האזרחית) של סעיף 6 לפקודת בזיון בית-המשפט, הנוגעת לאכיפה יעילה של צווי בית-המשפט. יש לשמור על פקודת בזיון בית המשפט כמכשיר משפטי יעיל ומרתיע... אכן, סעיף 287 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, כפי שתוקן לאחרונה, קובע כי הפרת הוראה של בית משפט, ככזו, הינה עבירה פלילית. אולם אין די במכשיר הפלילי. העובדה כי מפר צו בית משפט ידע כי אין להטיל עליו סנקציה מיידית תפגע קשות בהיותו של כלי הביזיון מרתיע, ותפגע באפקטיביות האכיפתית שלו. היא יכולה לעודד זלזול בצווי בית-המשפט. חשש זה אינו חשש ערטילאי או חדש למרבה הצער... על רקע זה אין להבין את הליכי הביזיון האזרחי כמי שנוגעים רק לצדדים המתדיינים, אלא כי גם לחברה כולה יש אינטרס מהותי ביותר בכיבוד הוראותיו... על כן, הטלת קנס על אתר יכולה לשכנע את מפר הוראות בית-המשפט כי המשך אי הציות להוראה השיפוטית אינה כדאית."

ע"פ 03 / 5177 שמואל מור נ' דנציגר-משק פרחים "דן" [פדאור (לא פורסם) 04 (3) 688], עמ' 2.

29. המשיבים ו/או מי מטעמם לא קיימו את הוראת בית המשפט הנכבד בפסק דינו דן, המחייב אותם להכין תוכנית מתאר המרחיבה את גבולות הכפר כמאנה וכוללת בתוכה את שכונת גילסה. המשיבים מנהלים, לעיתים רחוקות, דיונים חוזרים ונשנים, לגבי אותן סוגיות, נוהגים בחוסר מקצועיות בכך שבכל דיון מתנים תנאים נוספים, שניתן היה לצפותם בתחילת הליך התכנון ונוהגים בסחבת בלתי עניינית ובלתי מוצדקת בהכנת התוכנית. דבר הפוגע בזכויות יסוד של המשיבים ומפר באופן בוטה את פסק דינו של בית משפט נכבד זה בעתירה נשוא בקשה זו. לא זו אף זו, מהחלטות הועדה המחוזית האחרונות בעניינה של התוכנית, נראה כי הסחבת תימשך ואין כל ציפייה לגבי מתי התוכנית תופקד ותאושר בפועל.

30. ובכן, חשיבותו של הליך האכיפה נובעת בעיקרה מהצורך בשמירה על הסדר והאינטרס הציבוריים. על כך עמד כבוד השופט ארבל בפרשת **שרבט** כלהלן:
"הסדר הציבורי מחייב שפסקי-דין יקוימו והאינטרס הציבורי הוא שהציבור יידע שפסקי הדין מבוצעים הלכה למעשה וההליכים שקוימו בפני בית המשפט לא התנהלו לשווא."
רע"א 3888/04 מלכאל שרבט נ' שלום שרבט ואח' (טרם פורסם), פסקה 9 לפסק הדין.

31. השופט ארבל ממשיך ומצטט, באותה פרשה, מדבריו של הלורד דנינג האנגלי בהקשר של חשיבות קיום צווי בית המשפט כלהלן:

"The phrase "contempt in the face of the court" has a quaint old-fashioned ring about it; but the importance of it is this: of all the places where law and order must be maintained, it is here in these courts. The course of justice must not be deflected or interfered with. Those who strike at it, strike at the very foundations of our society. To maintain law and order, the judges have, and must have, power at once to deal with those who offend against it. It is a great power-a power instantly to imprison a person without a trial-but it is a necessary power" (*Morris v Crown Office* [1970] 2QB 114, 122, [1970] 1 All ER 1079, 1081).

פסקה 9 לפרשת **שרבט הנ"ל**.

32. בהקשר זה יצויין, כי אי קיום החלטת בית המשפט חמורה היא כפליים, היות ועניין לנו ברשות מיהנלית שממאנת מלעשות כן. שכן, הציפייה לכיבוד החלטותיו של בית המשפט, הינה בעלת משמעות כפולה, כאשר עניין לנו ברשות מינהלית. וכדברי כבי השופט חשין בפרשת **סיעת מרצ**:

"אם כך ינהג בעל-שררה בצו בית-משפט ובהתחייבות שהוא נוטל על עצמו, מדוע לא כך ינהג אחד-העם? הנאמר כי ממנו, מן השר, יראו וכמותו יעשו? והשאלה תתייצב בדרך ולא תניח לנו לעבור על פניה: מנין ישאב אב עוז ותעצומות-נפש לחנך את ילדיו כי ילכו בדרך-המלך, אם יראו אותו הולך בדרך שאינה דרך-המלך? והשאלה שאלה. תשובה לשאלה לא מצאנו."

בג"צ 97 / 4247 סיעת מרצ במועצת עיריית ירושלים נ' השר לענייני דתות [פדאור (לא פורסם)] 98 (4) 35

33. לפיכך, בית המשפט הנכבד מתבקש לעשות שימוש בסמכותו על פי סעיף 6 לפקודת בזיון בית משפט, לרבות על ידי הטלת קנס משמעותי על המשיבים כדי להבטיח כי הם יקיימו את פסק הדין, ויאשרו תוכנית מיתאר לישוב כמאנה אשר תכלול את שכונת ג'לסה בישוב ותביא להפסקת סבלם של תושבי השכונה. כמו כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים בהוצאות בקשה זו.

34. יהא זה מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זו.

סוהאד בשארה, עו"ד
ב"כ המבקשים